

Készülj a tárgyalásra!

Időpont: Az egyházi év utolsó vasárnapja, 1955. november 20.

Alapige: Malakiás 4:5-6.

Ímé, én elküldöm néktek Illyést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal.

Ez az ige a két héttel ezelőtti vasárnapra kirendelt igehirdetési alapige vége. Most még egyszer elénk kerül az egyházi esztendő végén, mint az Ó Testámentum vége. Ma úgy nézünk reá, mint egy nagy tárgyalásra előkészíteni akaró üzenetre.

Az az ember, aki vád alá van helyezve, – mindegy, hogy letartóztatásban van-e, vagy szabadlábban védekezhetik – egy dologgal van elfoglalva: az ügyével. Készül a tárgyalásra. Mindig ez jár a fejében. Ezerszer végiggondolja az egész tényállást. Spekulál azon, hogy az ellene szóló, terhelő tanúk várható vallomását milyen, mellette szóló tanúk vallomásával lehetne megerőtleníteni. Gondolatban végigcsinálja az egész tárgyalást. Elkészül minden lehetséges kérdésre. Pontosán megfogalmazza, hogy kényes kérdésekre mit fog válaszolni. Böngészi a törvényt, hogy hol található valami olyan paragrafus, amelybe védelmül bele lehetne kapaszkodnia. Minél súlyosabb az ügy, annál izgatottabb ez a készülés a tárgyalásra.

Vedd tudomásul, hogy te is vád alá helyezett ember vagy. Nem vagy letartóztatásban, szabadon védekezhetsz, de készülnöd kell a tárgyalásra, mert nem kis dolgról van szó. Életről és halálról. Ha a tárgyaláson elmarasztal a bíró, bitófa vár rád. Pedig ezt a bírót nem tudod félrevezetni. Beléd lát, mint a röntgengép. A vádlód is mindent tud rólad, hiszen cimborád volt a bűnben. Súlyosbítja a dolgot, hogy a tárgyalás napját nem közlik előre veled, hanem majd csak az utolsó pillanatban egyszerűen elővezetnek.

Ez a tárgyalás az utolsó ítélet, a bíró Jézus Krisztus, az embernek fia, a vádló a Sátán, a vád: lázadás Isten ellen, elárulása Isten ügyének, a vádlott feje fölött lebegő ítélet a kárhozát. Ennek a félelmetes hűtlenségi pernek a vádlottja pedig te vagy. Készülsz-e az Úrnak erre a nagy és félelmetes napjára? **Készülj a tárgyalásra!**

1. Figyelj Isten küldöttére!

"Ímé, én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja" – mondja az ige. A tárgyalás napját senkivel sem közli előre Isten, de mindenkit figyelmeztet, hogy készüljön reá. Sosem jön a büntetés előzetes figyelmeztetés nélkül. Évát az emlékeztető

Szentlélek figyelmezteti Isten tilalmára, mikor a Sátán csábító szava megszólal. Az özönvíz korának 120 évig hirdeti a bárkát ácsoló Noé, hogy el fog pusztulni a világ. Az egyiptomi öldöklő angyal előtt ott jár Mózes és Isten előkészítő, figyelmeztető kilenc csapása. Jeruzsálem pusztulását is már akkor hirdeti Jézus könnye, mikor még virágjában pompázik a város.

Az ige a figyelmeztető küldöttek szent sorában Illésre fordítja tekintetünket. Még pedig két Illésre. Az egyik már eljött, a másik a prófécia mondásakor még csak eljövendő. Az egyik az az Illés, aki Akháb királynak és Jezábel királyné asszonynak, meg Baál papjainak hirdette Isten ítéletét, akit Isten tüzes szekéren ragadott magához az égbe. A másik az a próféta, aki Gábrriel angyal szerint /Luk. 1:17./ épp a mai ige prófeciájának beteljesedéseképp Illés lelkével és erejével fog járni, vagyis ugyanolyan bátran és szigorúan fogja képviselni Isten ügyét e bűnös világban, mint egykor Illés. Ez Keresztelő János.

Isten ítéletének előhírnöke mindig tisztító szándékkal jön. /Mal. 3:1./ A tisztogató ember pedig nem kellemes. Szava nem simogat, hanem sért. A bűnről beszél, az én bűnömről. Keze nem úgy gesztikulál, mint egy színészé, hanem egyenesen rám mutat, mint Nátháné Dávidra, mint Keresztelő Jánosé Heródesre: Te vagy az az ember! Kezében súroló kefe, vagy metszőkés van. Közöttük azonban ott van maga Jézus Krisztus is, kezében saját, büntörlő áldozati vérével, mint örök Főpap a nagy engesztelési ünnepen.

Ne nézz Isten ítéleteinek előhírnökeire bosszankodva, mint Akháb Illésre, kit Izrael megháborítójának nevezett! /I. Kir. 18:17./ Ne némítsd el, mint Heródes Keresztelő Jánost, kit lefejeztetett! /Máté 14:1-12./ Ne tanácsold el udvariassen, mint a gadarénusok Jézust! /Márk 5:17./ Alázkodj meg előtte, hiszen nem elpusztítani, hanem épp megmenteni akar! Előkészíteni a nagy tárgyalásra.

2. Az Isten küldöttére való figyelés abban áll, hogy fordítsd szívedet oda, hová Isten akarja! Az ige is abban látja Isten küldöttjének munkáját, hogy "az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz". /6a. v./

Aki meg akar tisztulni, annak a szívét kell először megtisztítani, mert a szívből származnak a gonosz gondolatok és a megfertőztető cselekedetek. /Máté 15:19./ A szívnek nem az az alaphibája, amivel tele van, hanem az életiránya, amerre fordul. Azzal van tele, ami felé fordulva éli életét. Isten az emberi szívet a maga számára teremtette, az emberi szívnek tehát úgy kellene Isten felé fordulva élni, mint ahogy a virág fordul a nap felé. Míg azonban a virágnál elképzelhetetlen, hogy elforduljon a naptól, az embernél – sajnos – ez a szomorú fordulat bekövetkezik. Pedig tudhatná, hogy amint a virág számára halált jelent a napfény

hiánya, ugyanúgy az embernél is halált jelent az Isten-hiány. Ezt az elfordulást megváltoztatni, az ember szívét Istenhez visszafordítani, ezért küldi Isten az Ő követeit.

Ezért jött mindenekelőtt a legfőbb Küldött, Jézus Krisztus. Új testámentumi szemmel szabad nekünk ezt az igét úgy olvasnunk, hogy a földi atyák mögött meglássuk a mennyei Atyát. Figyelj fel arra, hogy Krisztusnál is ez a sorrend: előbb a mennyei Atya szívét odafordítani a fiakhoz, azután a fiakét az Atyához! Előbb kiengesztelni az ember bűne miatt fájdalommal, bosszúsággal, haraggal teli Isten-szívet, azután ezt a kiengesztelt, bűnököt megbocsátó atyai szívet megmutatni a tékozló fiaknak s ezzel az evangéliummal odafordítani az elfordult emberszíveket a kegyelmes atyai szívhez. Ez történt a golgothai kereszten.

Az Istenhez odafordult emberszív egyszerre megtelik Isten és a felebarát szeretetével. Rendeződnek a bűn által összekuszált, rendezetlen viszonyok s létrejön a szeretet és szolgálat egysége. Fiatalokat meg nem értő, őket mindig csak korholni tudó atyák szíve megértéssel fordul a fiak felé, a fiaké pedig megbecsülő tisztelettel és hálával azok felé az atyák felé, kiknek minden jó tanácsát is ingerülten utasították eddig vissza.

A családi béke mellett megszületik a nemzedékek békéje, a múlt és jelen harmóniája. Megszületik a gyülekezet egysége s Istenben egymásra találhat az ellenségként farkasszemet néző világ is. A nagy tárgyalásra készülő megtanulja, hogy minden azon fordul meg, kegyelmet talál-e a Bírónál, de megtanulja azt is, hogy nem számíthat kegyelemre az, aki maga is nem gyakorolja ezt e földön.

3. Még azt is lelkünkre köti az ige: Ne felejtse el az ítélet rettenetességét! Úgy beszél a nagy tárgyalásról, mint az Úrnak nagy és félelmetes napjáról /5b. v./ s maga az Úr is borzadva a reá való gondolástól int: "hogy el ne jöjjenek és meg ne verjem e földet átokkal". /6b. v./

Félelmetes az, mikor Isten ver. Adott belőle történeti és prófétai kóistolót is. Gondolj a vízözön történetére, a feltartóztathatatlanul növekvő árra, a fuldokló emberek sikoltására, állatok vergődésére! Rettenetes lehetett a kép, mely Noé elé tárult, mikor kilépett a bárkából: iszap és oszladozó hullák mindenütt.

Vagy gondolj az egyiptomi tíz csapás történetére! Előbb csak ijedelem, azután bosszankodás, majd anyagi kár s végül egy ország gyászja, mely siratja minden egyiptomi családban a legidősebb fiút.

A prófétai kóistolót a Jelenések könyve nyújtja főképp. Mikor leírja Isten haragja poharainak kiöntését, az olvasó is megborzad attól a rettenetes nyomorúságtól, mely eléje tárul, hát még mi lesz mindezt végigélni!

Azt se feledd el, hogy ez az ige az Ó Testámentum vége. Az Ó Testámentum utolsó mondata ez a fenyegetés: "hogy el ne jöjjenek és meg ne verjenek e földet átokkal." Az Ó Testámentum utolsó jelenete egy verésre felemelt kéz és átokra kinyitott száj. És ez a kéz és száj Isten keze és szája. Jaj annak, akire lecsap! Maguk a zsidók is olyan borzalmasnak érezték ezt a befejezést, hogy az olvasásnál megváltoztatták a szöveget. Az utolsó vers után megismételték a mai ige előtti verset: "Emlékezzetek meg Mózesnek, az én szolgámnak törvényéről, amelyet rendeltem ő általa a Hórebben, az egész Izraelnek rendelésekül és ítéletekül." /4:4. v./ Ez azonban az Ó Testámentumnak csak emberi folytatása. Van azonban egy új-testámentumi isteni folytatása is. Isten felemelt keze lecsapott, de nem a bűnösre, hanem az igazra. Helyettem Jézus Krisztusra. Ez az átok rászállt valakire, de nem rám, aki megérdemeltem volna, hanem Isten Fiára, az áldottra, aki átokká lett értünk. /Gal. 3:13./ Ezért mutatja meg a Golgotha minden történetnél iszonyúbban, milyen az, mikor Isten haragja leszáll valakire, keze lecsap s átka megver. De a Golgotha mutatja meg minden történetnél jobban az Isten kegyelmét is, hiszen mindezt Fiában Önmagán töltötte ki értünk és helyettünk.

Ezt a kegyelmet alázattal kérni, hittel elfogadni, szívünkkel hálából Isten felé fordulni s Őt az emberekben, mint gyermekeiben szeretni, ez az igazi előkészülés a nagy tárgyalásra, az Úrnak nagy és félelmetes napjára. Aki így készül, annak bizodalma lehet az ítélet napjához: Kegyelmet kap. /I. Ján. 4:17./ Ámen.